

РЕШЕНИЕ

№ 2771

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 26.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **6515** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба вх. № 16442 от 10.07.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № ЖП – 579 от 03.07.2012 г. по описа на Столично управление “Социално осигуряване”, подадена от С. К. К., с постоянен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет.1, ап. 4, ЕГН [ЕГН] и със съдебен адрес за призоваване и съобщения [населено място], [улица], [фирма], клон „М.” и чрез адв. Ц. К. от САК, със служебен адрес [населено място], [улица], ет. 4 срещу Решение № РО – 442 от 18.06.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН] от 24.02.2012 г., издадено от ръководител „ПО”.

В жалбата се инвокират доводи, че оспорваният административен акт е неправилен, тъй като административният орган неправилно е възприел фактите по пенсионната преписка, удостоверени със събраните по нея документи, поради което е постановен необоснован акт. Твърди се, че решението е издадено при съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, представляващи отменителните основание по чл. 146, т.3, т.4 и т. 5 от АПК. С депозираната жалба се иска от съда да отмени решение № РО – 442 от 18.06.2012 г. на директора на СУ „СО”, ведно с него и разпореждане № [ЕГН] от 16.02.2012 г. на ръководителя на „ПО” и да върне

преписката на СУ „СО” за решаване на въпроса по същество с указания по тълкуването и прилагането на закона. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично и с процесуалния си представител адв. К., с която поддържат жалбата, молят да бъде уважена по изложените в нея съображения и претендират сторените съдебно – деловодни разноски.

Ответната страна - директорът на Столично управление „Социално осигуряване", чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата и предлага да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Депозира писмено становище и претендира разноски по делото.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: От данните по делото се установява, че на 08.12.2009 г. жалбоподателят е подал Заявление с вх. №[ЕИК], с което е поискал да му бъде отпусната лична пенсия. Към това заявление са приложени следните документи: - Заповед № 16 от 29.11.2009 г., издадена от [фирма], с която е прекратено трудовото правоотношение на К. с дружеството считано от 01.12.2009 г.; - Удостоверение, обр. УП – 2, издадено от Поделение 34420, от което се установява, че за времето от 01.01.1997 г. – 03.12.2003 г. е заемал длъжността „офицер”; - Осигурителна книжка № [ЕГН], издадена на 08.05.2009 г. (дубликат); - Удостоверение, обр. УП – 2, издадено от [фирма], от което е видно, че за времето от 01.11.2006 г. – 02.01.2008 г. е заемал длъжността „работник монтаж, СГИ и ВГИ”; - Удостоверени, образец УП – 2, издадено от [фирма], от което е видно, че за периода от 15.01.2008 г. – 30.11.2009 г., жалбоподателят е заемал длъжността „специалист технически контрол”.

Във връзка с производството по отпускане на пенсия на С. К., пенсионният орган е поискал информация за осигурителния му статус от секретен отдел на НОИ. Последният е предоставил исканата информация, която е част от приетата по делото административна преписка.

По така описаните писмени документи на жалбоподателя е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст с Разпореждане № 10 от 08.01.2010 г. В него е посочено, че осигурителния стаж на жалбоподателя от I категория труд и по чл. 104, ал.4 от КСО е 18 години, 03 месеца и 08 дни; осигурителният стаж от III категория труд е 7 години, 09 месеца и 22 дни. На основание чл. 104 от КСО, общият осигурителен стаж превърнат към III категория труд е 38 години, 03 месеца и 05 дни.

Контролираното административно производство е започнало по повод подадено заявление от С. К. с вх. № МП – 9679 от 25.01.2012 г., с което на основание чл. 102, ал.1 от КСО е поискано да му бъде преизчислена пенсията за придобит осигурителен стаж след пенсионирането, за времето от 15.12.2009 г. до 28.02.2010 г. и от 01.10.2010 г. до 01.11.2011 г. Към заявлението са приложени Удостоверение, обр. УП – 3, издадено от [фирма] и Удостоверение, обр. УП – 3, издадено от [фирма].

На 16.02.2012 г. е издадено разпореждане № [ЕГН], в което е посочено, че неправилно на жалбоподателя е отпусната пенсията за ОСВ, тъй като не е спазено изискването на чл. 18, ал.1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) при преценяване на правото на пенсия осигурителния стаж, извън прослужения в дейностите и ведомствата по чл. 69 от КСО, може да се допълва без превръщане трудовия /осигурителния/ стаж до изискуемите се 25 години, при условие че е придобит преди уволнението от посочените служби. А, стажът придобит след уволнението, не се взема предвид при преценката на правото на пенсия по чл. 69 от

КСО. В акта на ръководителя на „ПО” се твърди, че посоченото правило по отношение на К. не е спазено, защото към датата на уволнение няма право на лична пенсия за ОСВ, тъй като няма 25 години осигурителен стаж, а има 20 г., 03 м., 02 дни. В заключение с разпореждането е прието, че към 01.12.2009 г. (датата на уволнение), С. К. няма право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на § 4, ал.1 от ПЗР на КСО, в редакцията към 01.12.2009 г., тъй като не отговаря на изискването за навършена 52 годишна възраст и наличие на сбор от 100 точки от възрастта и превърнатия към трета категория осигурителен стаж (възраст 44 години, 09 месеца и 14 дни + 38 години, 03 месеца, 03 дни = 83 години 00 месеца и 17 дни). Допълнително е посочено, че няма право и на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал.1 – 3 от КСО, в редакцията към 01.12.2009 г., тъй като не е навършил визираната 63 – годишна възраст, а има навършени 44 години. С него е отменено разпореждане от 08.10.2010 г. и всички последващи; отказано е отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, не е изискано възстановяване на получената пенсия на основание чл. 114, ал.2 от КСО и е оставено без разглеждане искането по заявление от 25.01.2012 г.

Това разпореждане е връчено на адресата си на 29.02.2012 г., както твърди жалбоподателя в депозираната от него жалба с вх. № ЖП – 448 от 07.05.2012 г. срещу него.

На 18.06.2012 г. е издадено решение № РО – 442, с което цитираната по-горе жалба е оставена без уважение.

По делото е допусната, изслушана и приета без оспорване ССЕ, която е отговорила на поставените ѝ въпроси, поради което се кредитира от съда относно извършените изчисления на общия осигурителен стаж на жалбоподателя. Като доказателства по делото са приети представените писмени документи с административната преписка и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № РО - 442 от 18.06.2012 г. на директора на СУ „СО” е връчено на жалбоподателя на 23.06.2012 г. с препоръчано писмо (известие за доставяне № 2100013218487 на пощенския оператор “М и БМ Е.”), а жалбата е подадена чрез административния орган на 03.07.2012 г. от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО - 442 от 18.06.2012 г. на директора на СУ „СО”, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН] от 16.02.2012 г. на Ръководителя на „ПО”.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че

административният акт е издаден от компетентен орган (чл. 117, ал. 3 във вр. с чл. 117, ал. 2 и с чл. 117, ал.1, т. 2, б. “е” КСО), в предписаната от закона форма и в съответствие с неговите цели. При издаването му не са допуснати нарушения на материалния закон и административно производствените правила, които да водят до неговата отмяна.

Съгласно чл. 69, ал.1 от КСО /в редакцията към 01.12.2009г./ военнослужещите придобиват право на пенсия при уволнение, независимо от възрастта им при 25 г. общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б..

Съгласно чл. 18 от НПОС (в редакцията към 01.12.2009) при преценяване правото на пенсия на лицата по чл. 69 от КСО осигурителният стаж, извън този по чл. 17 от НПОС, може да допълва без превръщане общия осигурителен стаж, при условие че е придобит преди уволнението им от посочените служби. Осигурителният стаж по чл. 18, ал. 1 може да допълва общия осигурителен стаж при пенсиониране на лицата по чл. 69, ал. 1 - 3 и 5 от КСО само при наличието на 16 години и 8 месеца действително изслужени по чл. 17 от НПОС (чл. 18, ал. 2 от НПОС). При пенсиониране по условията на чл. 69 от КСО осигурителният стаж по чл. 17 се зачита при взаимно допълване (чл. 18, ал.3). В случай на уволнение и непридобилите право на пенсия по чл. 69 от КСО се пенсионира по реда на чл. 68 и §4, ал.1 от предходните и заключителните разпоредби на КСО.

Следователно, за да се получи право на пенсия по реда на 69 от КСО (редакция към 31.12.2009 г.), лицето следва да е имало общ осигурителен стаж към датата на уволнение от органите по чл. 17 от НПОС общо 25 години, от които 2/3 като първа категория или 16 г. и 8 месеца.

Съгласно приетата по делото експертиза, вещото лице е посочило, че към датата на подаване на заявлението за пенсиониране, жалбоподателят е имал общ осигурителен стаж от 26 г., 01 м. и 07 дни, т.е. отговаря на първото от кумулативните изисквания на чл. 69 от КСО (редакция към 01.12.2009 г.) – има 25 години общ осигурителен стаж. Две трети от 26 г. осигурителен стаж са 17,33 години, т.е. К. отговаря на това условие, защото има 18 г., 03 м., 08 дни трудов стаж по реда на чл. 104, ал.4 от КСО, но не отговаря и на последното от кумулативно необходимите елементи, а именно 25 годишният осигурителен стаж да е наличен към датата на уволнение от българската армия. Това е така тъй като служебното правоотношение на жалбоподателя като военнослужещ по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б. (ЗОВСРБ), е било прекратено на 11.06.2005 г. Към тази дата С. К. е имал осигурителен стаж по 3 – та категория от 03 г., 04 месеца и 14 дни и о осигурителен стаж от 1 – ва категория от 18 години, 03 месеца и 08 дни или общ осигурителен стаж от 21 години, 07 месеца и 22 дни. Тук следва да се посочи, че вещото лице е изследвало размера на общия осигурителен стаж на жалбоподателя към 04.12.2003 г. Следователно не е налице първото кумулативно изискване по чл. 69 от КСО да притежава общ осигурителен стаж от 25 години към датата на уволнение – 11.06.2005 г. с оглед приетата и неоспорена ССЕ и от изчисленията направени от съда. В този смисъл е и константната съдебна практика на Върховния административен съд - Решение № 1933 от 8.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 16432/2011 г., VI о. Решение № 12514 от 26.10.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6515/2009 г., VI о., докладчик съдията Т. Т., Решение № 998 от 19.01.2012 Г. по адм. д. № 8907/2011 Г., VI отд. на ВАС.

С цел пълнота на изложението е необходимо да се посочи, че действително към

датата на подаване на заявлението жалбоподателят има повече от 25 години, но законодателят е предвидил този общ осигурителен стаж да е налице към датата на прекратяване на трудовото/служебно правоотношение на лицето като военнослужещ. Стажът от 26 години, 0 месеца и 29 дни, включва и такъв, който е придобит след уволнението на К. от българската армия, което е недопустимо с оглед законовото изискване този стаж да не се зачита при отпускането на пенсия по реда на чл. 69 от КСО.

На база на горното може да се направи обоснован извод, че правилно пенсионният орган е счел, че жалбоподателят не отговаря на законовите изисквания, поради което е издал един законосъобразен административен акт, който следва да бъде потвърден.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният административен акт е изцяло съобразен с материалния закон и с константната съдебна практика, и в останалата му част. Правилно и законосъобразно ответникът е приел за неоснователна претенцията на жалбоподателя, че е придобил право на пенсия още на 04.12.2003г. и пенсионните органи е следвало да преценят правото към този момент съгласно разпоредбата на § 3 от ПЗР на КСО, поради следното:

Съгласно § 3 от ПЗР на КСО /предишно наименование Кодекс за задължително обществено осигуряване до 31.12.2003 г. Включително/, лицата по чл. 6 и 7 от отменения Закон за пенсиите могат да се пенсионират при условията на тези членове до 31.12.2003 г. включително, като след този момент неупражненото по този параграф 3 от ПЗР на КСО право на пенсиониране се преклудира. Съгласно § 6 от преходните и заключителни разпоредби на Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж преценката на правото на пенсия се извършва по условията на чл. 6 и чл.7 от отменения ЗП, а размерът на пенсията се определя по реда на чл. 70 от Кодекса за социално осигуряване.

При преценяване правото на пенсия на лицата по чл. 6 и чл.7 от отменения ЗП, с оглед прилагането на § 3 от ПЗР на КЗОО, трудовият стаж извън този на кадрова служба, придобит преди датата на уволнението от посочените ведомства, допълва чрез превръщане осигурителния стаж до 20 години при наличие на 13 години и 4 месеца действително изслужени на посочените длъжности по чл. 6 и чл.7 от отменения ЗП.

За да бъде отпусната пенсия по §3 от ПЗР на КСО законодателят е предвидил няколко задължителни и абсолютни предпоставки, а именно: - Да са изпълнени всички условия по чл.6 или чл.7 от ЗП-отм., включващи най-малко 13 г. и 4 месеца положен действителен осигурителен стаж в организациите и ведомствата, изрично изброени в текстовете на чл.6 и чл.7 от ЗП-отм.; - Да е налице положен най - малко 20 г. осигурителен стаж, преди датата на уволнение от посочените ведомства. Заявителят да е уволнен от посочените ведомства и преценката да се извършва към тази датата на уволнение.

Правото за пенсиониране при условията на този вид пенсия по §3 от ПЗР на КСО да е упражнено до 31.12.2003 г.

В тази връзка след изтичане на крайния преклузивен срок за прилагане на посочената норма, неупражненото право се преклудира, като военнослужащите и лицата, които работят при условията на чл.6 и чл.7 от ЗП-отм., се обхващат от разпоредбата на чл.69 от КСО и могат да упражнят своето право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, но съгласно изменените условия за този вид пенсия.

Съществено условие, се явява и изискването за 20 години осигурителен стаж, положен до датата на уволнението от съответните организации и ведомства, което е

свързано и с начина на определянето му при наличие на различни категории труд при спазване на изискванията на чл.37 от ППЗП отм., изискващ към датата на уволнението от НСО - МВР, лицето да има 20 години трудов стаж, превърнат към първа категория. Съгласно чл. 6 от ЗП (отм.), военнослужещите при уволнение добиват право на пенсия при 20 години трудов стаж, от които две трети, т.е. 13 години и 4 месеца, да са действително изслужени на кадрова военна служба, независимо от възрастта им.

Превръщането на придобития стаж от трета категория към първа е регламентирано в чл. 37 и чл. 38 от ППЗП (отм.) В чл. 37, т. 2, изр. 2 от ППЗП /отм./ изрично се сочи, че трудовият стаж на лицата служили на кадрова военна служба следва да е от I категория труд, а в чл. 38, ал. 1 от ППЗП /отм./ се сочи още, че трудовият стаж, извън този по чл. 37, може да допълва само чрез превръщане трудовия стаж за пенсиониране на лицата по чл. 6 и по чл. 7, ал. 1 от Закона за пенсиите при условие, че е придобит преди освобождаването им от кадрова военна служба.

С. К. има към 04.12.2003г. /датата на уволнението от МО/ стаж в размер на 18г., 03м. и 03 дни от първа категория труд и наборна военна служба в размер на 2 години от трета категория. След превръщане на трудовия стаж от III-та категория към първа /2г. от трета = 1г., 2м. и 12дни от първа/, общият трудов стаж на К. от I-ва категория възлиза на 19г, 05 м и 15 дни, което е по-малко от изискуемите 20 години.

Правилно пенсионните органи са преценили, че жалбоподателя не е отговарял на условията на чл. 69, ал. 1 от КСО /в редакцията към 01.12.2009г./ Към този момент жалбоподателят не е бил изпълнил условието да има най-малко 25г. общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като военнослужещ по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б. и на основание чл. 99, ал. 5 от КСО са отменили разпореждане № 10 от 08.10.2010г., тъй като с този акт пенсията е била неправилно отпусната.

Имайки предвид горното жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение, а оспореният административен акт оставен в сила като правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на делото и направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено, като му се присъдят 150 лева.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, I отделение, 8 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. К., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № РО – 442 от 18.06.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване“, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН] от 24.02.2012 г., издадено от ръководител „ПО“.

ОСЪЖДА С. К. К., ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на бюджета на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането

на страните на препис от решението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: